

DI 11/01 Dinsdagavondfilm Licorice Pizza (Paul Thomas Andersen) 5***** UGC Antwerpen

Liefde zoals ze ooit was: Paul Thomas Anderson trok met Alana Haim en de zoon van Philip Seymour Hoffman naar het Los Angeles van de jaren 70 voor een onbezorgde verliefdheid en andere streken. Blijf het maar eeuwig duren. *Jeroen Struys in Het Nieuwsblad van 06/01/22*
– Je hoest. – Dat zijn de eerste woorden van Licorice pizza, een film over een tijd waarin dat en veel andere dingen nog onverdacht waren. **Regisseur Paul Thomas Anderson** heeft zich in vorige films, zoals in het epische **There will be blood**, een meesterlijke perfectionist getoond, maar in Licorice pizza lijkt hij het allemaal los te laten. Niet zo los als in de hallucinogene trip *Inherent vice*, maar deze film is wel minder vastgesnoerd dan zijn vorige, **Phantom thread**.

Licorice pizza is ongegeneerd onbekommerd en bedrieglijk spontaan. Hij lijkt nergens over te gaan en gaat dus over de belangrijkste dingen in het leven: verliefdheid, plannen om snel rijk te worden en en passant gewoon deftig lol trappen. De vrolijk freewheelende film speelt zich af in **Andersons favoriete tijdvak: de seventies**, die hij eerder al bezocht in *Boogie nights*. Net als die film speelt ook deze zich af in – zijn – **San Fernando Valley** en meer bepaald in Studio City, het deel van Los Angeles waar hij opgroeide en waar de studio – van Warner Bros. en Disney liggen. Wie daar ook zijn opgegroeid, zijn de zussen Haim van de gelijknamige band. Hun moeder was ooit kunstleerkracht van de kleine Paul Thomas Anderson, die de voorbije jaren het gros van de videoclip opnam voor Haim. Ons kent ons en je moet het soms niet ver gaan zoeken: Anderson castte **Alana Haim** in de vrouwelijke hoofdrol **Alana Kane**. Het hele gezin Haim komt ook even gezinnetje Kane spelen. Ook voor de mannelijke hoofdrol deed Anderson een beroep op iemand die hij al goed kende: het is het debuut van **Cooper Hoffman**, van wie je ook zonder voorkennis zo ziet dat hij de zoon is van de betreurde Philip Seymour Hoffman. Die laatste speelde in Andersons films vanaf het debuut

Hard eight over zijn doorbraak in *Boogie nights* tot in *Magnolia* en *The master*, voor hij overleed in 2014.

Cooper Hoffman speelt **Gary - Valentine**, een snoeverige vijftienjarige die klust als kindacteur en plannen beraamt als een entrepreneur in de knop. Het begint als een highschoolfilm, met zo–n typisch tracking shot waar Anderson een patent op heeft: de camera volgt hoe Gary de 25-jarige - Alana Kane (nu ja, 28-jarige) om zijn tienervingers probeert te winden terwijl zij hem begeleidt naar de schoolfotograaf. Schattig, fout, allebei. Maar even later is ze toch maar op zijn voorstel voor een date ingegaan, tegen beter weten en leeftijdsverschillen in. In de rest van de film probeert ze zijn avances af te wijzen, terwijl ze onmiskenbaar valt voor zijn pretenties en aanleg tot ongein. Hun verhouding is veeleer platonisch dan seksueel – het kon de verhouding zijn tussen een tiener en zijn kunstleerkracht. Als ze niet samen in bed kunnen belanden, beginnen ze maar een zaakje in het verkopen van waterbedden.

Het heeft allemaal iets naïef ouderwets, op het aanstootgevende af. Inclusief een mop die alvast in de VS aanleiding gaf tot verwijten van racisme – een analyse die weinig hout snijdt, aangezien de scène spot met het racistische personage, niet met de racistische mop. En qua rolpatronen mag het niemand ontgaan dat zij het is die aan het stuur zit, ook letterlijk: in een hilarische scène rijdt ze – s nachts een vrachtwagen in achteruit een berg af. Een mooie metafoer voor de liefde, en alle hachelijke wendingen die je daartoe moet nemen.

Dit is een romantische komedie die aan nog minder van de vereisten van het genre beantwoordt dan Andersons eerdere *Punch-drunk love*. **Een van de redenen waarom deze film tot leven komt**, is dat **beide hoofdrolspelers als echt aanvoelen** – niet gehinderd door klassieke schoonheid, maar **aantrekkelijk door hun eigenzinnigheid**. Karakter, is dat ook iets wat we in de jaren 70 hebben achtergelaten?

Anderson baseerde het verhaal op de herinneringen van zijn vriend Gary Goetzman, een Hollywoodproducer die in de seventies verkoper van waterbedden was. Zo kon Anderson ook enkele personages introduceren die dat Hollywood van toen bevolkten, met **Tom Waits** als een filmregisseur en

Bradley Cooper als Jon Peters, de kapper die filmproducer werd toen hij een relatie begon met Barbra Streisand. **Sean Penn** is perfect gecast als een personage gebaseerd op William Holden, de acteur die bij leven evenzeer bekendstond voor zijn rollen in *Sunset Boulevard*, *Sabrina* en *The wild bunch* als voor zijn frivole liefdesleven, alcoholmisbruik en rijden onder invloed. Penn geeft een stunt op de motor ten beste die dat in één klap vat. Maar dit is niet het iconische, op zichzelf geilende Hollywood zoals Tarantino schilderde in *Once upon a time in Hollywood*. Anderson is niet geïnteresseerd in die iconografie, daarvoor is hij veel te dol op de werkelijkheid en al de kleine kantjes ervan. Het is ook dat wat zijn film tot leven laat komen – en een eigen leven laat leiden.

En misschien leefden mensen in die jaren 1970 ook echter dan nu.

Mensen voerden nog geen gesprekken op restaurant terwijl ze berichten typten of op Instagram scrolde door foto–s van wat andere mensen op dat moment aten. En nee, natuurlijk was het niet allemaal beter, en al helemaal niet voor vrouwen en zwarte Amerikanen. Het was allemaal slechter, op de dingen na die beter waren. Deze film, **vernoemd naar een verdwenen platenwinkel uit Californië**, is ook niet per se behept met nostalgie; het doordeweekse seksisme en racisme van toen schemeren door. Maar misschien kon **het leven ook iets langzamer draaien?** Licorice pizza is ook **een film over jong zijn en beginnen, wanneer het lijkt alsof je nog zeeën van tijd hebt**. Licorice pizza draait rondjes en voor mij mocht het eeuwig duren. Licorice pizza is smullen. Fastfood, maar dan door een sterrenchef.

Ook in de pers:

Het heerlijk freewheelende – Licorice Pizza– drijft op de onvoorspelbare vibes van een zwerftocht door de grootstad. De eerste topper van 2022 is gearriveerd!5*****

Wie de heropende bioscopen binnenstapt en de magische pijlen volgt naar de zaal waar de nieuwe van Paul Thomas Anderson speelt, komt terecht in **één van de allermooiste filmervaringen die in 2022 te beleven vallen.**

Erik Stockman in Humo van 04/01/2022

–Licorice Pizza–: de overheerlijke quattro stagioni van Paul Thomas Anderson 5*****
Lieven Trio in De Morgen 04 01 2022

COVID SAFE TICKET + identiteitskaart + mondmasker noodzakelijk. Het mondmasker moet je ook ophouden tijdens de hele film!

Info: Een filmticketje koop je ter plaatse van de verantwoordelijke, Luc. De ticketjes kosten normaal **– 7. Achteraf gaan we samen nog iets drinken!**

Je Covid Safe Ticket en identiteitsbewijs heb je nodig voor de bioscoop en voor de horeca erna!

Afspraakuur: 19u05

Afspraakplaats: UGC, Van Ertbornstraat 17, Antwerpen. Rechts van de kassa's! **Vergeet je Covid Safe Ticket niet!**

Wegwijzer: Door het feit dat UGC gelegen is aan de Van Ertbornstraat 17, een zijstraat van De Keyserlei, is het zeer vlot bereikbaar met het openbaar vervoer (trein, tram, bus). Met je filmticket kan je ook goedkoper parkeren in de ondergrondse, bewaakte parking De Keyser aan de Van Ertbornstraat (net naast de inkom van de UGC)! Valideer je parkingticket op de verdieping.

Aanvangsuur: 19u30

Info: Luc F - 0484 98 38 37

of: Nicole - 0475 59 56 11 -